

Troen over frykten

En serie med
daglige andakter for
adventstiden



Troen over frykten

Adventstiden inviterer oss til å forberede våre hjerter på Jesu komme, ikke bare julefeiring, men også refleksjon over julens budskap. I julefortellingen er frykt et tilbakevendende tema: i templet, i drømmer, på markene og i enkle hjem. Guds budskap er fred, budskapet lyder: «Vær ikke redd.»

Denne serien, *Troen over frykten*, hjelper oss å tenke på hvordan troen kan vokse på tross av våre følelser, vår redsel. Gud er nær selv når livet føles usikkert, vi kan stole på ham i ventetiden, og selv når frykten synes å ta overhånd, skal den ikke få det siste ordet.

I denne serien med korte refleksjoner utforsker vi hvordan det å velge troen fremfor frykten hjelper oss å ta imot Jesus stadig dypere i våre liv.

Bibelhenvisninger er fra Bibel 2024 (Bibelselskapet)



Elisabet:

Å stole på Guds timing

Stol på Guds timing.

30. november

Lukas 1,5-25 og 39-45

Elisabet hadde lenge levd med smerten av ubesvarte bønner. Hun og mannen hennes, Sakarias, var trofaste mennesker som tjente Gud dag etter dag, år etter år ... Men drømmen om å få barn hadde ikke blitt mindre med tiden. Så, endelig forandret alt seg. En engel kunngjorde at de skulle få en sønn, og Elisabet ble gravid.

Vi hører ikke mye om Elisabets frykt, men den må ha vært der. Etter alle årene med håp og venting, kunne hun virkelig tro at dette endelig skulle skje? Hun valgte å stole på Gud. Hun forstod at Gud gjorde noe nytt, selv om det ikke var til å fatte.

I stedet for å gi etter for frykt og tvil, reagerte Elisabet med tro. Da hun ble gravid, sa hun: «Dette har Herren har gjort for meg» (Lukas 1,25) og hun ga Gud æren for sin store glede.

Senere, da Maria kom på besøk, ble Elisabet fylt av Den Hellige Ånd og skjønte umiddelbart at Maria bar på den lovede Messias. Hun kalte Maria «min Herres mor» (Lukas 1,43). Hun så det andre kanskje ikke hadde sett, og talte velsignende ord med trøst og oppmuntring til Maria.

Elisabets historie viser oss at tro ikke alltid betyr «å ha alt på plass». Noen ganger betyr det å vente i stillhet, stole på Gud selv når tidspunktet virker merkelig, og gjenkjenne Guds handling selv når vi ikke forstår helt.

Å velge troen betyr å stole på at Gud fortsatt arbeider, selv når svarene uteblir eller veien fremover er uklar. Elisabet minner oss om at Guds timing ofte er annerledes enn vår, men at det aldri er for sent å håpe på at Han griper inn.

Venter du på Gud akkurat nå? Hva ville det bety for deg å handle i tro, selv uten å ha alle svarene?

Herre, hjelp meg å stole på deg når ting ikke skjer i min timing. Selv når jeg føler meg redd eller usikker, gi meg styrke til å tro at du fortsatt arbeider. Amen.

1. desember

Lukas 1,5-25 og 39-45, Salme 145

Elisabets historie er en historie om utholdenhet og dyp tillit til Gud. Hun og Sakarias var rettferdige for Gud – trofaste, fromme og de trodde på bønner. Likevel bar de i årevis på sorgen over ubesvarte bønner. Deres lengsel etter et barn ble møtt med stillhet. Likevel valgte de å stole på Gud.

Da Gud endelig svarte, på et tidspunkt og en måte som ingen hadde forventet, gjenkjente Elisabet Guds mirakel. Hennes reaksjon var ikke vantro eller bitterhet, men takknemlighet og ærefrykt. Hun trakk seg tilbake og tilbrakte fem måneder i ensomhet, ikke skamfull, men i ærbødighet. Hun takket for det nye livet som vokste i henne, og for nåden som hadde løftet bort hennes skam som en barnløs kvinne.

Elisabet forsto at Guds timing ikke alltid stemmer overens med vår egen, men at hans hensikter alltid er gode. Hennes ventetid var ikke bortkastet; den forberedte henne på å gjenkjenne det hellige i det uventede.

Da Maria møtte Elisabet for å fortelle om mirakelet som skjedde i henne, ble Elisabet fylt av Den Hellige Ånd. Eldre og rikere på åndelig innsikt, så hun noe som andre hadde oversett. Guds hånd i virksomhet i Marias liv. Hun talte velsignende og bekreftende ord og sa: «Salig er hun som har trodde, for det som Herren har sagt henne, skal gå i oppfyllelse.» (Lukas 1,45).

Dette viser en moden tro, å gjenkjenne Guds virke og tale mot til andres hjerter. I det hellige øyeblikket, ble hun ble en stemme som bekreftet Marias vei inn i det ukjente. Elisabeth lar oss se at en tro som vokser og varer gjennom ventetiden, kan bli en tro som styrker andre, som bygger og taler liv til nye generasjoner.

I en verden full av frykt og tvil trenger vi de faste stemmene til dem som har ventet og stolt på Guds løfter før oss.

Hvordan kan du være med og tale ord som bekrefter og velsigner dagens generasjon?

Trofaste Gud, takk for at du hører alle bønner. Hjelp meg, i likhet med Elisabet, å se det hellige i det som skjer og tale tro inn i andres hjerter. Gi meg øyne som ser din hånd i det som skjer og gi meg mot til å oppmuntre andre i dag. Amen.

Stol på Guds timing.

2. desember

Lukas 1,5-25 og 39-45, Salme 37,1-7

Når vi ser på Elisabets erfaring, ser vi hva som kan skje når vi velger å stole på Gud, også når livet ikke blir slik vi hadde håpet.

Elisabet og Sakarias var blitt for gamle til å få barn. Men der folk så et par som var for gamle til å få barn, der så Gud sine barns trofaste bønner og han gjorde vei. I denne mirakuløse handlingen ser vi Guds uendelige makt og fullkomne kjærlighet i utfoldelse. Vi minnes om hans ønske og evne til å handle utover menneskelige forventninger, og til å velsigne de trofaste på uventede måter.

Og dette skulle ikke bare være et vanlig barn, men oppfyllelsen av en gammel profeti, Johannes Døperen, han som skulle berede veien for Guds Sønn, verdens frelser.

Gjennom historien om Elisabet og Sakarias får vi et glimt av Guds frelsesplan. Deres år med skuffelse og skam var ikke slutten på historien, men en del av Guds plan for dem og oss.

Deres liv vitner om kraften i utholdenhet i tro og tjeneste, selv i perioder med stillhet og venting. De minner oss om at når situasjonen virker umulig, kan vi rette blikket mot Gud som gjør alle ting mulige.

Når vi møter det vi tror er utsettelse, skuffelse og tvil, i møte med det umulige, er vi kalt til å huske hvem Gud er. Han er trofast, og han ønsker å øse velsignelse over de som er trofaste mot han.

Når frykten forteller oss at tiden renner ut, la troen minne oss om at Gud aldri kommer for sent. Han ser deg og hører dine stille bønner. Og han er i stand til å gjøre uendelig mye mer enn vi kan be om eller forestille oss. I sin egen fullkomne tid.

La oss tjene ham trofast, ydmykt og flittig, trygge på at han ser, han vet og han vil oppfylle sin fullkomne plan om vi stoler fullt og fast på ham.

Har du satt bønner på vent fordi svaret lot vente på seg? Kanskje det er tid for en ny start for noen av bønnene dine til Gud i dag?

Herre, når jeg blir trøtt av å vente, minn meg på at du er trofast. Hjelp meg å stole på din timing og tjene deg i tillit, i visshet om at du ser, hører og vil handle. Amen.

Major Rosemary Matunde

3. desember

Lukas 1,5-25 og 39-45, Hebreerne 11

«Og salig er hun som trodde, for det som Herren har sagt henne skal gå i oppfyllelse.» Lukas 1,45.

Noen av de største skikkelsene i Bibelen ventet i årevis på Guds løfter.

Moses ventet i 40 år. Deretter ledet han folket i 40 år til. Gud ba ham gjøre ting han følte seg helt uverdigg og uegnet til. Moses nådde aldri til det lovede landet. Men han oppnådde mye på veien.

Josef hadde en visjon. Men slaveri, fengsel og hungersnød var en del av planen før visjonen til slutt ble en virkelighet. Josef var trofast. Under vanskelige omstendigheter grep han de mulighetene Gud ga ham til å påvirke andres liv underveis.

David ventet i rundt 15 år på å bli konge i Israel. Han visste at det skulle skje. Mens han ventet, opplevde David mye, men han forble lidenskapelig opptatt av sitt kall, han var en mann etter Guds hjerte.

For alle disse menneskene, som for Elisabet og Sakarias, stoppet ikke livet i ventetiden.

Alt som skjedde i mellomtiden, ble brukt til å forberede dem på det som skulle komme. Da Guds løfter ble oppfylt, ble de rikeligg velsignet for sin trofasthet.

Ingen av dem var feilfrie. De tvilte, de stilte spørsmål, de kom på avveie. Men Gud hadde en plan. Alle var utvalgt av Gud for og med en hensikt. Og alt skjedde etter Guds perfekte timing og plan. De hadde en tro, de visste hvem som var deres Gud og at han var til å stole på. De hadde et håp for det som skulle komme.

Det finnes mange andre eksempler, i Bibelen og kanskje også i din egen historie.

Selv om du ennå ikke er helt der du ønsker å være, du venter på svar eller neste instruksjon, uansett inviterer Gud deg til å stole på ham, hans godhet og trofasthet.

Vår Gud er med oss, han er for oss og han arbeider, selv når vi ikke kan se det.

Hva venter du på akkurat nå? Be Gud om å åpenbare hva han vil lære deg mens du venter.

Herre, hjelp meg å stole på deg mens jeg venter. Lær meg tålmodighet og forbered mitt hjerte på det som skal komme. Selv når jeg ikke ser veien, minn meg på at du er trofast og i arbeid. Styrk min tro og hold mitt håp levende. Amen.

Stol på Guds timing.

4. desember

Lukas 1,5-25 og 39-45, Hebreerne 11,1, Habakuk 2,3

«Troen er en pant på det vi håper, et bevis for det vi ikke ser.» – Hebreerne 11,1

Bønn kan defineres som kommunikasjon med Gud. Det er en invitasjon til å nærme seg Gud, på en måte som er naturlig for oss. Noen ganger får vi kanskje ikke svar på alle våre bønner umiddelbart, vi må vente på svarene. Gud har planer for våre liv, og han ønsker å gjøre enda større ting blant oss. Mens vi venter på svar, kan frykt og tvil ta plass i oss. I slike tider bør vi likevel vende oss til Gud, stole på og ha tro på at hans plan for oss er den beste. Dette er viktig for oss i vår kristne vandring.

Da jeg var 17 år, hadde jeg mange drømmer og ulike mål for fremtiden. Jeg var ofte usikker på veivalg som jeg forstod ville påvirke retningen på livet mitt. Jeg ba for disse drømmene og målene. Og jeg ventet.

I ventetiden følte jeg at Gud ikke lyttet til mine bønner. Jeg ville stole på at han var med meg når jeg hadde det vanskelig, likevel følte jeg meg ofte alene. Jeg følte på mye frykt for hva fremtiden skulle bringe, og jeg visste ikke hva jeg skulle gjøre. Noen ganger, i min usikkerhet, tvilte jeg også på meg selv.

Nå ser jeg at selv i min ventetid, i min tvil og frykt, var Gud med meg og utførte i stillhet sitt verk i meg.

Jeg var overbevist om at Gud hadde en god plan for livet mitt og at han så veien videre. Jeg delte dette med noen av mine åndelige forbilder, og mens jeg leste i Bibelen og ba, fortsatte Gud å snakke til meg gjennom det jeg leste. Jeg lærte mer om tålmodighet, at Gud gjennomfører sin plan i oss, ikke alltid når vi ønsker det, men når tiden er inne og det er best for oss. Han svarer oss når vi venter på ham i tro.

Jeg ventet i to år på å få et svar. Det føltes som veldig lang tid for meg, og det var vanskelig å vente så lenge. Mens jeg ventet, lærte jeg også å stole mer på Gud. Svaret kom, og jeg handlet etter det. Kanskje står du i en slik situasjon i dag, og det vil du sannsynligvis gjøre også i fremtiden. Da er det viktig å holde kontakten med Gud og stole på hans trofasthet. Å ha tro på Gud, som beskytter og veileder, kan hjelpe mot frykt for det ukjente.

Måtte Guds veiledning være med deg i dag og i alle dager.

Hva gjør du for å holde deg nær Gud? Særlig når du ber om ledelse i livet og svarene lar vente på seg? Tar du deg tid til å vente på Guds timing?

Far, hjelp meg å holde meg nær deg når jeg venter. Lær meg å stole på din timing og ikke forhaste meg. Hold mitt hjerte til deg og fyll meg med din fred mens jeg venter på din gode plan for meg. Amen.

Bethel Kumaravel

5. desember

Lukas 1,5-25 og 39-45, Galaterne 4,4, Johannes 6,35

«Men i tidens fylde sendte Gud sin Sønn ...»
Galaterne 4,4

Helt fra syndefallet, hadde Gud en frelsesplan for menneskeheten. Men det gikk lang tid før Jesus kom. Generasjoner ventet i håp, i stillhet, eksil og usikkerhet. Så, etter Guds plan, kom Jesus. Ikke i makt og myndighet, men i ydmykhet og stillhet.

Guds timing kan virke som et mysterium for oss, men det er ingen tilfeldighet. I sitt brev til galaterne minner Paulus oss om at Kristus ble sendt av Gud «i tidens fylde». Ikke for tidlig. Ikke for sent. Akkurat som Gud hadde bestemt.

I våre egne liv kan ventetid oppleves som om vi er blitt glemt. Bønner som ikke blir besvart. Drømmer som lar vente på seg. Adventstiden minner oss om dette:

Gud vil holde det han har lovet, når hans plan er klar. Hans plan er fullkommen.

I Johannes 6,35 sier Jesus: «Jeg er livets brød. Den som kommer til meg, skal ikke hunge.» Dette handler ikke bare om fysiske behov, men om de dype behovene i menneskets hjerte. En hunger etter mening, fred, helbredelse og håp. Jesus tilfredsstiller alle lengsler, ikke alltid på den måten vi forventer, men han glemmer oss ikke.

Syns du ventetida blir lang? Veien til forsoning og gjenoppretting synes langt borte? Sett navn på smerten du kjenner og stol på at Han vil og kan gripe inn. Mist ikke motet, Gud ser deg og din fortvilelse. Han kjenner dine behov. Og når tiden er inne, vil han gi deg det som er best.

Ta deg tid til det viktigste: Hent styrke for dagen fra Guds ord og bønn. Gjennom fellesskap med andre kristne kan du også få styrke for dagen og håp for i morgen. Jesus ser dine behov, og tar imot deg når du roper til han.

Herre, la min sjel være i din nærhet og fyll meg med din fred. Hjelp meg å finne ro i deg alene, i tro på at du ser min lengsel og ønsket om å følge deg. Amen.

Stol på Guds timing.

6. desember

Lukas 1,5-25, 39-45 og 46-54

Når vi nærmer oss slutten av denne første uken i advent, tar vi en pause for å fokusere på din storhet og godhet. I dag inviterer vi deg til å reflektere over Marias lovsang, en hymne av lovprisning og tillit til Gud. Hennes ord inviterer oss til å se Guds barmhjertighet, styrke og rettferdighet levende i våre egne liv. La oss finne mot, styrke og håp i denne gamle, men likevel alltid aktuelle, lovsangen om tro.

Marias lovsang

«Min sjel opphøyer Herren,
og min ånd fryder seg i Gud, min frelser.

For han har sett til sin tjenestekvinne i hennes fattigdom.

Og se, fra nå av skal alle slekter prise meg salig,
for store ting har han gjort mot meg,
han, den mektige; hellig er hans navn.

Fra slekt til slekt varer hans miskunn
over dem som frykter ham.

Han gjorde storverk med sin sterke arm;
han spredte dem som bar hovmodstanker i hjertet.

Han støtte herskere ned fra tronen
og løftet opp de lave.

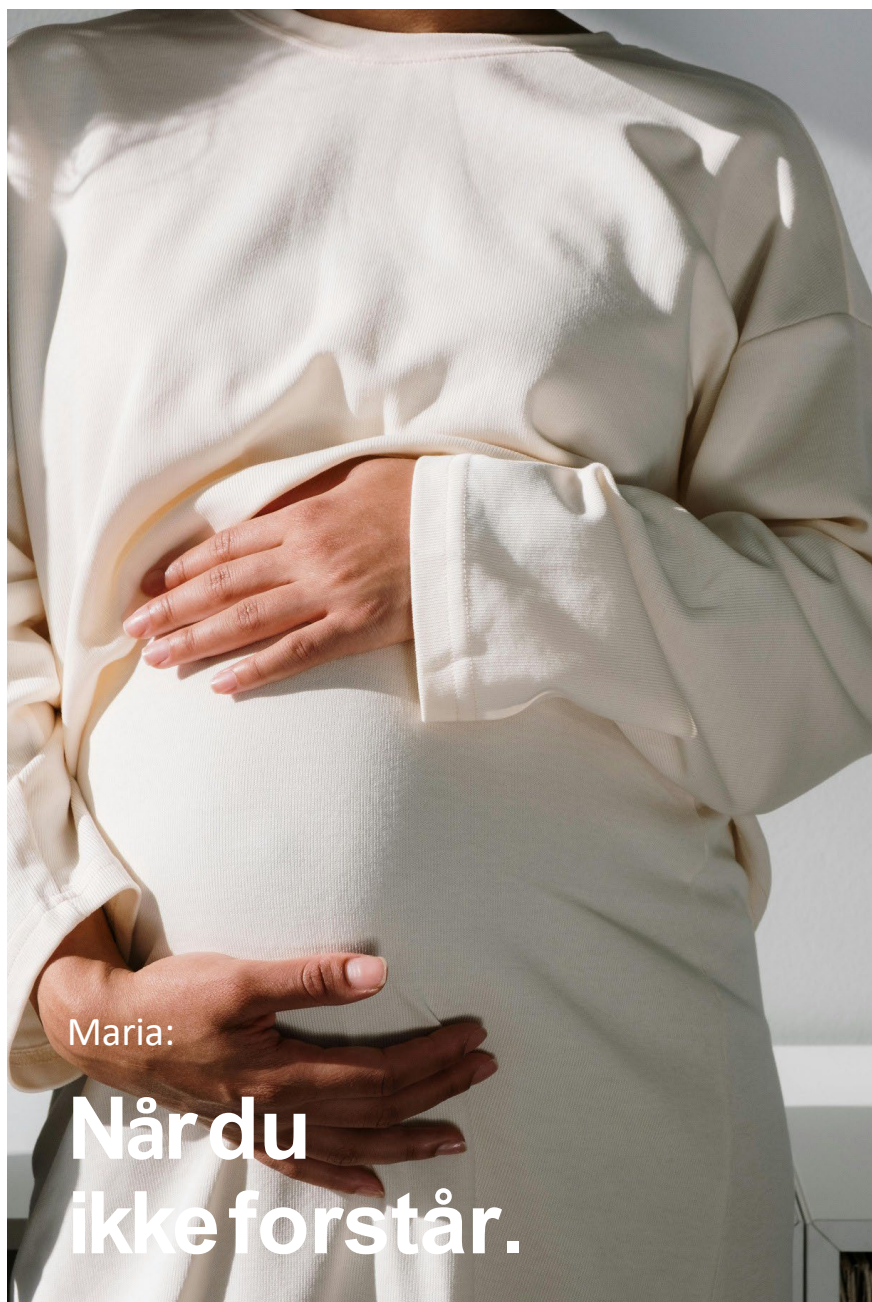
Han mettet de sultne med gode gaver,
men sendte de rike tomhendte fra seg.

Han tok seg av Israel, sin tjener,
og husket på sin miskunn
slik han lovet våre fedre,
Abraham og hans ætt, til evig tid.»

Lukas 1,46-54

**Ta deg tid til å tenke tilbake på de siste dagene ...
Har Gud vist deg noe nytt i denne første adventuken?**

Nådige og kjærlige Gud, mens vi forbereder oss på julehøytiden, åpne våre hjerter og hjelp oss til å lytte til din stemme. Hjelp oss, som Maria, å kjenne igjen din hånd – som løfter de ydmyke, metter de sultne og viser barmhjertighet til alle. Gi oss mot til å stole mer på deg, styrke til å vandre i tro og øyne til å se at dine løfter oppfyllelse allerede her og nå. Amen.



Maria:

**Når du
ikke forstår.**

Når du ikke forstår.

7. desember

Lukas 1,26-38

Maria var en ung kvinne uten makt og status, og hun ble valgt til å føde Messias. Hun var neppe den typen person som noen forventet skulle være en del av Guds redningsplan. Men Guds veier er ofte overraskende. Da engelen dukket opp og fortalte henne at hun skulle føde Messias, var Maria forståelig nok forundret og spurte hvordan det kunne være mulig? En naturlig og fornuftig reaksjon på et budskap som menneskelig sett var umulig.

Spørsmålet hennes var ikke et uttrykk for tvil eller vantro. Det var en ærlig reaksjon fra Maria som prøvde å forstå noe som var langt utenfor hennes fatteevne. Hun stakk ikke av. Hun argumenterte ikke. Og hun krevde ikke bevis. I stedet lyttet hun. Og så svarte hun med tro: «La det skje med meg som du har sagt» (Lukas 1,38).

Maria hadde ikke alle svarene. Hun visste ikke hvordan fremtiden hennes ville bli, hvordan Josef ville ta imot denne nyheten eller hvordan andre ville reagere. Men hun stolte nok på Gud til å si «ja».

Hennes historie minner oss om at tro ikke er det motsatte av spørsmål. Tro er å si «ja» til Gud selv når vi er usikre eller redde. Det er å velge og stole på Gud når livet tar en uventet vending, å tro at Gud kan være i virksomhet selv når vi ikke forstår fullt ut.

Troen over frykten betyr ikke at vi aldri spør «hvordan». Det betyr at vi kan bringe våre «hvordan» til Gud og likevel velger å følge ham. Som Maria kan vi bære både spørsmålene og motet, vel vitende om at Gud er med oss i alt.

Når har du følt deg overveldet av det Gud ber deg om å gjøre? Hva betyr det for deg å si «ja», selv når du ikke forstår hans vei med ditt liv?

Herre, når jeg er redd og usikker, gi meg mot til å si «ja» til deg. La min tro vokse i skyggen av min frykt. Amen.

8. desember

Lukas 1,26-38, Jesaja 55,8-9, Ordspråkene 3,5-6, Hebreerne 11,1

Vi er mennesker. På en vakker og fantastisk måte. Med begrensede sinn og begrenset forståelse, feil og mangler. Vi er skapt i Guds bilde, med evne til å håpe, stole på og elske andre. Og vi kan stille spørsmål ved ting.

Marias respons til Guds budbringer virket ikke ukjent eller usannsynlig, responsen var naturlig og menneskelig. Et svar preget av nysgjerrighet og en tillit til hvem hennes Gud er. Hun avviste ikke budskapet; hun prøvde å forstå det. Og i dette øyeblikket ser vi noe vakkert: Gud tar imot våre spørsmål når de kommer fra hjerter forankret i tillit til ham.

Har Gud noen gang bedt deg om å gjøre noe som ikke ga mening? Noe som utfordret logikken din eller forstyrret planene dine?

Kanskje du er i den situasjonen akkurat nå, en følelse av å stå overfor en umulig situasjon.

I slike øyeblikk kan vi velge som Maria, å være ærlig i stedet for å fylles av frykt og motstand. Vi kan spørre:

«Kan dette være riktig?» – ikke som uttrykk for tvil, men for å si at vi tror Gud vil vise oss veien, selv når vi ikke kan se den.

Han vender seg ikke bort fra våre spørsmål: han møter oss i dem, taler til våre hjerter og minner oss om at ingenting er umulig for ham.

La dine spørsmål føre deg nærmere Han som kjenner alle svarene.

Uansett hva som ligger foran oss, enten det gir mening eller ikke, må vi ha mot til å velge troen fremfor frykten og ydmykhet nok til å si: «Jeg er Herrens tjener.»

Har du noen gang hatt vanskelige spørsmål i hjertet ditt? Kanskje har du ikke engang sagt fra høyt til Gud fordi det føltes for sårbart og vanskelig. I dag kan du bringe spørsmålene til ham i bønn. Ikke skjul dem, men gå til ham. Bruk så tid på å lytte. La din tillit vokse dypere i rommet mellom å spørre og å forstå.

Gud, takk for at du tar imot min undring, min forvirring og min lengsel etter å forstå. Hjelp meg å stole på deg selv når ting ikke gir mening. Gi meg, som du ga Maria, et hjerte som er åpent, nysgjerrig og forankret i tro. Lær meg å si: «Jeg er din tjener», selv når veien fremover er uklar i mine øyne. Amen.

Når du ikke forstår.

9. desember

Lukas 1,26-38, Matteus 19,26, Lukas 2,19

Ingenting er umulig for Gud.

Dette sier engelen Gabriel til Maria da han forteller henne om Elisabets graviditet, en graviditet som var uventet, Elisabet var for gammel.

Ordene gjentas av Jesus i Matteus 19,26: «For mennesker er dette umulig, men for Gud er alt mulig.»

Dette bibelverset er blitt verdifullt for meg. Vår kunnskap om hvem Gud er og hva han kan gjøre, hjelper oss å overvinne frykten i våre egne liv. Når jeg vet hvem Gud er, har vi ingenting å frykte, for ham er alt mulig!

Da jeg var liten, mistet jeg av og til favorittbamsen min like før leggetid. Jeg lette

overalt for å finne den, og til slutt endte jeg opp med å be en fortvilet bønn til Gud. Bønnen min lød slik: «Hvis du hjelper meg nå, skal jeg gjøre alt du vil jeg skal gjøre, og jeg vil takke deg hele livet.» Store ord fra et lite barn, men jeg stolte på Gud med mitt barnehjerte, og han hørte bønnrn hver gang bamsen forsvant.

Det kan virke som en fin liten historie, men jeg har, i likhet med Maria, bevart denne historien i mitt hjerte, og Gud minner meg noen ganger om løftet jeg ga ham. Senere i livet kalte han meg til å bli offiser i Frelsesarmeen, og selv om jeg fremdeles av og til «går på vannet» med en tro som Peters, minner Gud meg om å ikke frykte, men stole på at han alltid er der for meg. Uansett hva han kaller meg til å gjøre, svarer jeg: «Jeg vil gjøre alt du vil at jeg skal gjøre!»

Hvilken forskjell vil det gjøre i livet mitt når jeg velger å setter all min lit til Gud?

Himmelske Far, jeg takker deg for at du tar vare på meg, selv når jeg er redd og ikke vet hva jeg skal gjøre. Jeg vil, som Maria, overgi mitt liv i dine hender enda en gang. Amen.

Major Elisabeth Grahm

10. desember

Lukas 1,26-38, Lukas 2,19.

«Men Maria tok vare på alt som ble sagt, og grunnet på det i sitt hjerte» – Lukas 2,19

Marias liv forandret seg på et øyeblikk. Et himmelsk budskap, et guddommelig kall og en vei som ingen hadde gått før. Det fantes ingen blå kopi eller garantier, ingen bruksanvisning eller detaljert plan.

I en verden som haster mot svar og klarhet, inviterer Maria oss til å gjøre noe radikalt: å verdsette mysteriet. Det var så mye Maria ikke kunne forstå, men i stedet for å kreve detaljer, holdt hun plass i sitt hjerte for Guds historie som utfoldet seg. Hun lyttet, hun la merke til, hun verdsatte.

Vi har alle hatt øyeblikk i livet som ikke ga mening der og da. Perioder hvor bønner føltes ubesvarte, fremtiden syntes usikker eller Gud kalte oss til å gå i en helt ny retning. Vi har ikke alltid klarhet, men vi har et valg.

Et valg hvor vi stenger døren og går videre, eller vi kan være åpne, oppmerksomme og vente på neste instruksjon.

Med litt avstand og tid kan vi begynne å se tegnene som ga oss stille trygghet, verset som kom tilbake til oss igjen og igjen, den uventede vennligheten som bar oss gjennom. Dette var Guds skatter underveis.

Å verdsette noe betyr ikke at vi forstår verdien helt og fullt. Vi velger å tro det har en verdi. Å være nær og se på det verdifulle med undring og tillit. Marias praksis med å verdsette uten store ord viser oss en tro som lytter mer enn den snakker, som grubler mer enn den søker å forstå.

Hva om Gud inviterer deg til ikke å finne ut av alt, men bare til å godta hans gode vei og plan? Å verdsette det han gjør?

Hvilke øyeblikk, ord eller opplevelser inviterer Gud deg til å verdsette, selv om de ikke gir mening for deg?

Kjære Far, lær meg å verdsette din nærhet og stole på din timing, selv når jeg ikke forstår. Må jeg bære troen i mitt hjerte slik Maria gjorde, og velge å tenke etter i stedet for å få panikk, å undre meg i stedet for å bekymre meg. Amen.

Når du ikke forstår.

11. desember

Lukas 1,26-38, Romerne 8,28.

Det hender at vi kan oppleve å motta et stille kall uten tydelige instruksjoner – mer som et vennlig dytt mot noe ukjent. Personlig tror jeg det kan bli en tid da troen begynner å blomstre. Marias historie minner meg om at jeg ikke alltid trenger å forstå alt fullt ut, bare stole fullt og fast på Gud. Det har vært øyeblikk da jeg har følt meg dratt mot valg som ikke har gitt umiddelbar mening – å bruke stemmen til å si fra der taushet ville vært et langt tryggere valg. Velge å tro at nåden holder selv når alt rundt har vært ustabilt.

Det har vært tidspunkt i livet hvor Guds planer for meg har både forvirrende eller til og med skremmende, og andre tider da

jeg har valgt å ignorere Guds planer for meg, fordi jeg har vært redd for det ukjente.

Men Marias historie har stadig minnet meg om å gå fremover og ikke trekke meg tilbake. Jeg har lært at Gud ønsker lydighet selv om vi ikke ser alt klart. Det handler ikke alltid om å ha svar – det handler om å ha nok tillit til å si «ja».

For meg betyr å velge troen fremfor frykten ikke at vi aldri vil komme i tvil. Nei, vi velger å forankre oss i kjærligheten som driver frykten bort. Det betyr også at det som ikke gir mening for oss i øyeblikket, kan bli meningsfullt når vi en dag får se det store bildet.

Har du noen gang sagt «ja» til noe uten å vite hvor det ville føre hen, for senere å oppdage at Gud brukte deg på på forunderlig vis i sin tjeneste?

Himmelske Far, du som kjenner våre hjerter, takk for at du snakker til oss i vår hverdag. Hjelp oss, som du hjalp Maria, til å si «ja» selv når vi er redde eller usikre. La troen som holder fast ved dine løfter vokse i oss, også når vår vei synes uklar. Må vår overgivelse bli lik et frø som vokser og viser din herlighet. Amen.

12. desember

Lukas 1,26-38, Jesaja 55,8-9, Habakuk 1,5

I vår menneskelighet kan vi slå oss til ro med en begrenset tro på Guds makt og nærvær, og uten å forstå det, begrenser vi forventningene våre til hva mer Gud kan gjøre i våre liv. Sakte, men sikkert begynner vi å forvente mindre. Vi slutter å se etter Guds omsorg, slutter å forvente svar på bønner og finner naturlige forklaringer på Guds inngripen i våre liv.

Men stopper vi opp og ser etter, kan vi se at Guds hånd er til stede i våre daglige liv. Han har omsorg for den verden han skapte og leder. Det er mye vi ikke kan se en naturlig forklaring på, uventede møter, ressurser gitt oss på uforklarlig vis og plutselige løsninger på umulige utfordringer. Stopper du opp og ser etter vil du se spor av en Gud som er nær, engasjert og trofast.

Når vi har brukt tid på å oppleve Maria i disse dagene, er kanskje den mest dyptgripende påminnelsen denne: Gud gleder seg over å bruke vanlige mennesker til å gjøre noe ekstraordinært – og han inviterer oss til å svare

i tro, selv når vi ikke forstår. Gud inviterer oss, som han inviterte Maria, han ber oss bli med, i tillit til at han viser vei, kan vi hvile i at han vet hva som er best for oss.

Gud valgte en vanlig, ung jente uten mye livserfaring til å være en del av sin frelsesplan for verden. Maria var ikke lærd eller en leder. Hun hadde ingen maktposisjon eller privilegier. Likevel så Gud Marias verdi og kalte henne til noe helt ekstraordinært.

I adventstiden, la oss bli inspirert til å vende tilbake til ærefrykt og undring, for å gjenoppdage Guds majestet og makt. La oss ikke miste synet av det miraklene i det vanlige, og må vi aldri gi slipp på undringen over hvem Gud er og hva han er i stand til – han som kaller oss til å forlate våre komfort sone, til å følge ham inn i det ukjente, det skremmende, iført hans styrke og til hans ære.

Be Gud i dag om å åpne øynene dine for å se hans nærvær i hverdagen. Se etter det uventede, det uforklarlige og det ugjenkjennelige. Og når du ser det, la din respons være i tro og undring: «Hvordan kan dette skje?»

Herre, tilgi meg når jeg mister synet av dine under, når jeg ikke lenger forventer at du skal handle på sterke og personlige måter. Åpne øynene mine for din tilstedeværelse i hverdagen, og gjenoppliv i meg et hjerte som ser og tror, selv når jeg ikke forstår. Amen.

Når du ikke forstår.

13. desember

Lukas 1,26-38, Salme 40, Ordspråkene 3,5-6

«Stol på Herren av hele ditt hjerte, støtt deg ikke til din egen innsikt! Tenk på ham hvor du enn ferdes, så gjør han stiene dine jevne» – Ordspråkene 3,5-6

I dag oppfordres du til å hvile i nærværet, til din himmelske Far, han som inviterer deg til å stole på ham, selv når du ikke forstår. I en verden som ofte krever bevis, kaller Gud oss til å overgi oss i tillit til ham. Når du hviler i dag, fri deg fra behovet for kontroll og len deg til det trofaste nærværet av din kjærlige Far.

Adventstiden i Bibelen er fylt av mystikk, stillhet og forventning. Gud taler ofte i stillheten. Sett av litt tid i dag til å være stille sammen med Gud. Uten en agenda og uten ord, bare lytt. La denne stillheten være en tillitserklæring til Gud: «Jeg forstår kanskje ikke alltid, men jeg stoler på deg».

Far, takk for at du inviterer meg til å komme til deg, akkurat som jeg er. Hjelp meg å stole på deg og hvile i din visdom og kjærighet. Amen.

A close-up photograph of two hands shaking against a plain, light gray background. The hand on the left is wearing a light beige sleeve, and the hand on the right is wearing a dark green sleeve. The handshake is firm and central to the image.

Josef:

**Når det
koster deg
noe.**

Når det koster deg noe.

14. desember

Matteus 1,18-25

Josef hadde gode grunner til å forlate Maria. Fra hans perspektiv så det ut som et svik. Kvinnen han hadde lovet å gifte seg med, ventet et barn som ikke var hans. Han hadde allerede bestemt seg for å skille seg fra henne i stillhet (Matteus 1,19), for å beskytte både hennes og sin egen verdighet. Men så grep Gud inn.

I nattens stillhet dukket en engel opp med et budskap: «Vær ikke redd.» Marias historie var ikke en skandale, det var en del av Guds fullkomne plan. Gud grep inn i historien på en måte som ingen hadde sett før. Josef var utvalgt til å være en del av Guds plan.

Og Josef var modig og valgte å følge Guds plan. Å ta Maria til kone betydde å utsette seg for andres kritikk og dom og mest sannsynlig risikere sitt gode navn og rykte.

Hans tro ble ikke lenger bare en indre tillit – han stod modig fram til tross for at det kunne bli vanskelig. Josef lot ikke frykten avgjøre sin fremtid. I stedet valgte han å gjøre det Gud hadde bedt ham om, selv om det ville koste, og ikke ga mening der og da.

Noen ganger betyr det å følge Gud å gi slipp på hva andre mener. Det kan også bety å ofre komfort eller omdømme. Josefs historie minner oss om at tro også er handling. Det er tillit som kan innebære å endre egne planer. Å velge Guds vei er det beste, selv når det koster.

Har du opplevd at Gud har invitert deg til å velge lydighet fremfor komfort? Hvordan oppleves det å følge Gud selv om andre kanskje ikke forstår?

Herre, hjelp meg å lytte til din stemme midt i alt som er. Gi meg styrke til å følge deg, selv når det koster. Amen.

15. desember

Matteus 1,18-25, Jesaja 30,21, 5. Mosebok 31,6

Gud ba ikke Josef om å gjøre noe som var enkelt. Han ba ham om å gjøre det som var riktig.

Å bli. Å ta Maria til kone. Å bære byrden av mistanke uten grunn. Å gå inn i en historie som ville forvirre andre, men skulle oppfylle et guddommelig formål. Å velge lydighet fremfor den lettvinte veien, mot fremfor komfort. Og ved å gjøre det, bli en del av den største historien som noensinne har blitt fortalt.

I samfunnets lys ga Josefs beslutning om å forbli trofast mot Maria ingen mening, en svak mann som ikke forstod å beskytte sitt navn og sin fremtid. Men Josef stolte mer på det Gud sa i nattens stillhet enn på de andres meninger i dagens lys.

Det er tider når Gud ber oss om å gjøre uforståelige ting. Å si tydelig fra når det ville være lettere å tie. Å stå opp for sannheten selv når det innebærer risiko for å skuffe mennesker vi bryr oss om. Kanskje velge gavmildhet i tider med dårlig økonomi. Frykten forteller oss at vi først må beskytte oss selv. Troen kaller oss til å gå inn i det ukjente i lydighet til Guds stemme.

Det er tider da det å følge Jesus oppleves vanskelig. Dager da vi mangler mot, men følger på tross fordi vi ikke klarer å ignorere Åndens kall. Når vi nå stopper opp for å lytte til Josefs erfaringer, la oss se hvordan Gud med glede ser på den som er villig til gå dit han leder. Vi går aldri alene.

Ber Gud deg om å bli på steder som andre drar fra, kanskje dra dit andre ikke vil, å elske de som andre dømmer eller si fra når det virker tryggere å tie?

Gud Fader, du fører meg ofte til steder som utfordrer meg på nye måter. Gi meg mot til å følge deg, selv når det virker vanskelig. Lær meg å stole på at dine veier er riktige og dine planer er gode. Amen.

Når det koster deg noe.

16. desember

Matteus 1,18-25, Hebreerne 10,23

Josef trodde på Israels Gud. Sannsynligvis kjente han loven godt, i hvert fall godt nok til å forstå betydningen av nyheten han hadde fått. Maria var gravid. Og selv om de var forlovet, var de ikke gift ennå. På den tiden foreskrev loven at en kvinne som ble gravid før ekteskapet, skulle steines. Josef visste at dette var konsekvensene loven krevde.

For en liten stund ble Josef ble overmannet av frykt. Han bestemte seg, kanskje var det av frykt for fordømmelse, skuffelse eller vanære, for å skille seg fra Maria i stillhet. Men en Herrens engel grep inn.

Den tyske filosofen Friedrich Nietzsche mente at moral, som et sett med regler og normer, ofte oppstår fra et behov for å kontrollere atferd og unngå negative konsekvenser. For den som kjenner Gud, kommer imidlertid moral fra våre erfaringer med en Gud som gir oss ufortjente gaver.

Martin Luther King sa en gang: «Mot er kraften til å overvinne frykt.» Ja, absolutt, men hvor kommer dette motet fra? For dem som kjenner og har opplevd Guds oppofrende kjærlighet, vet også at vårt mot kommer fra ham. Josef trodde at det som ble åpenbart for ham i drømmen var sant, at barnet som Maria hadde fått gjennom Den hellige ånd var Guds sønn. Med styrke i troen, fant Josef kraft til å overvinne frykten.

Gud vil alltid styrke og oppmuntre sitt folk når de møter motstand og prøvelser. Hans ord er vår kilde til håp og styrke. Da Josef adlød Gud, forsvant frykten hans. Når vi handler i samsvar med troen vår, en tro på Gud som kan hjelpe oss i prøvelser, mister frykten sitt grep over oss.

Når vi igjen skal feire jul, kan vi be om at Herren skal hjelpe hver og en av oss til å overvinne frykten gjennom troen på Jesus, vår Frelser.

Hvordan ser du på utfordringene du møter i livet ditt? Lar du frykten styre dine handlinger, eller søker du veiledning og styrke i troen din? Hva trenger du for å søke Guds mot til å mestre dagens utfordringer?

Herre, jeg har tro på deg når det gjelder utfordringene jeg møter i livet mitt som gjør meg redd. Men jeg trenger din hjelp for å overvinne min egen frykt gjennom troen på deg. Amen.

Major Roy Samuel

17. desember

Matteus 1,18-25, Hebreerne 11,7-8 og 24-27, 2. Samuel 6,14-22

Josef valgte å være lydig mot Gud selv om det var vanskelig å forstå. Han tok Maria til kone, ikke fordi det nødvendigvis ga m e n i n g for andre, men fordi han stolte på Guds stemme.

Og han er ikke den eneste.

Noa bygde arken før flommen kom. Moses vendte tilbake til Egypt, med talevansker og et budskap ingen ønsket å lytte til. David danset av glede foran Herren, til tross for at andre gjorde narr av ham. Gang på gang har troende vært villige til å lytte til Guds stemme og følge den. Også når det ikke er forståelig for andre.

Frykten for hva andre mener er reell. Den kan lamme oss, få oss til å tie og hindre oss i å si «ja» til det Gud ber oss om. Men troen kan ikke vente på alles godkjenning. Troen går fremover ved hjelp av mot, enten det betyr å skille seg ut, bli misforstått eller gå mot strømmen.

Det som betydde mest for Josef var ikke hans omdømme eller hans plass i samfunnet, men den ærefrykt, tilbedelse og tillit han hadde til sin himmelske Far.

Hvilken historie kan Gud skrive om din lydighet?

Hva hindrer deg i å si «ja» til Gud? Tror du noe ville endret seg hvis hans stemme var det viktigste for deg?

Herre, hjelp meg å bry meg mer om ditt kall enn hva andre mener. Når jeg er redd for å bli misforstått, gi meg mot som Josef til å vandre i lydighet. La din stemme være den som leder meg. Amen.

Når det koster deg noe.

18. desember

Matteus 1,18-25, Jesaja 41,10

Å flytte til et nytt land handlet ikke bare om å pakke sakene mine. Det føltes som å legge igjen en del av meg selv. Jeg skulle begynne på ny skole på et nytt sted hvor jeg ikke kjente noen. Jeg var redd, selv om jeg ikke alltid viste det fram. Det var ikke lett å få nye venner, og det var dager jeg bare ønsket at jeg kunne snu og gå tilbake til det trygge og kjente.

Men på den tiden, minnet Matteus 1,18-25 meg om hvordan Josefs liv ble snudd på hodet da han fant ut at Maria var gravid. Han følte seg forvirret og redd, akkurat som jeg var. Men i stedet for å stikke av, stolte han på Gud. Vers 24 sier: «Da Josef våknet, gjorde han som

Herrens engel hadde befalt ham.» Det slo meg. Josef trengte ikke å se veien videre for å adlyde – han trengte bare tillit og tro.

Det fikk meg til å spørre meg selv om Gud var til å stole på selv om jeg ikke forsto hvorfor jeg måtte flytte. Da kom jeg over Jesaja 41,10: «Frykt ikke, for jeg er med deg; vær ikke redd, for jeg er din Gud.» Det minnet meg om at selv på et nytt sted forlot ikke Gud meg. Sakte begynte jeg å se ham i små ting: en snill klassekamerat, et smil i kirken eller en lærer som virkelig brydde seg.

Nå ser jeg at denne forandringen var en del av min historie. Gud skriver den fortsatt.

Er det et område i livet ditt akkurat nå som du føler deg usikker eller urolig for? Ta deg tid til å snakke ærlig med Gud om det. Spør deg selv: «Hvordan kan tro se ut her?» Skriv en enkel bønn eller en setning som gjenspeiler din beslutning om å stole på ham, selv om veien fremover virker usikker.

Kjære Far, noen ganger føler jeg meg redd, spesielt når ting endrer seg plutselig. Hjelp meg å stole på deg slik Josef gjorde. Minn meg på at jeg ikke er alene og at du er med meg uansett hvor jeg er. Takk for de nye vennene og de gode menneskene rundt meg, for nye muligheter og for sjansene til å vokse. Hjelp meg å ha mot til å ta hvert skritt i tro. I Jesu navn. Amen.

Mandy Ambitan

19. desember

Matteus 1,18-25, Jesaja 43,1-2

Josefs verden ble plutselig forandret. Med bare noen få ord, så fremtiden han hadde forestilt seg for Maria og seg selv helt håpløs ut. Derfor planla han det han trodde ville bli best for alle: å avslutte forholdet deres og trekke seg tilbake i stillhet. Men ekteskapet, barnet og en fremtid sammen var en del av Guds plan for denne familien, selv om Josef ikke hadde sett det ennå. I en drøm ga Gud Josef akkurat det han trengte: trygghet og mot til å ta neste skritt.

Men legg merke til dette: Josefs lydighet endret ikke omstendighetene hans. Det var fortsatt hvissing og pinlig stillhet, tvil og misforståelser, uenigheter og brutte relasjoner. Hans «ja» førte ham ikke ut av ubehag eller bort fra avvísning, men det førte ham til en sterkere bevissthet av Guds nærvær. Å si «ja» til Gud vil ikke alltid endre situasjonen vår eller løse problemene våre,

men det vil føre oss til dypere avhengighet og bringe oss nærmere Gud som ser hele bildet.

Som hos Josef vil det være tider når våre nøye utarbeidede planer rakner, tider da vi føler oss misforstått, vi frykter hva andre vil tenke, og skuffelsen plager oss. I slike øyeblikk kan vi prøve å finne en løsning på egen hånd, å finne en utvei som føles trygg eller fornuftig. Men det er ofte i denne spenningen mellom frykt og tro, mellom kontroll og overgivelse, at Gud inviterer oss til å stole mer på ham.

Josefs historie minner oss om at vi ikke sier ja fordi vi er sikret at veien blir lett. Vi adlyder fordi Guds løftet er sanne; de er sterkere enn det vi frykter og stødigere enn tvil og usikkerhet:

Gud er med oss. Han er på vår side.

Utfordrer Gud deg til å stole på ham i noe som er viktig for deg? Er du villig til å ta neste skritt i tro i dag?

Gud, jeg er så takknemlig for ditt nærvær i mitt liv. Når prisen for å si «ja» til deg virker kostbar, minn meg på at du er verdt alt. Hjelp meg å stole på deg, selv når veien er uklar, og finne fred, ikke bare i målet, men i ditt nærvær. Amen.

Når det koster deg noe.

20. desember

Matteus 1,18-25, Jesaja 40,31

Når denne uken nærmer seg slutten, ta et dypt pust. Trekk deg tilbake fra støyen, travelheten, presset, tempoet – og hvil. I dag inviterer vi deg til å hvile i din himmelske Fars kjærlige nærvær, Han som ømt kaller deg til å gå ut i tro med ham, selv når det koster.

Advent er en tid for venting. Ikke en passiv venting, men en hellig forventning, hvor vi kan lene oss fremover i håpet. Vi venter med tillit til at Gud arbeider i kulissene, i stillheten, i det som ennå ikke er.

Så hvil i sannheten om at Immanuel betyr «Gud med oss». Han er nær. Han er trofast. Han er nok for oss.

Hva utfordrer Gud deg til å gjøre? Føles prisen høy? Sett av litt tid i dag til å bare være stille for ham og be Gud om å møte deg der i stillheten. Ta imot hans fred. La hans mot fylle ditt hjerte. Mens du lytter, skriv ned ett skritt i tro som du føler deg kalt til å ta neste uke, og be om hans styrke til å gjøre nettopp det.

Herre, jeg takker deg for eksemplet med Josef – en som var lydig og stolte på at din vei var den beste. Hjelp meg å ta med et slikt mot inn i mitt eget liv, og velge tro fremfor frykt for omkostningene. Fyll meg med din fred og ditt nærvær mens jeg venter på Jesu gjenkomst. Hold min ånd villig, mine skritt trofaste og mine øyne festet på deg. Amen.



Hyrdene:

**Når troen skinner
gjennom frykten.**

Når troen skinner gjennom frykten.

21. desember

Lukas 2,8-20

Hyrdene var ikke unike i samfunnets øyne på Jesu tid. De gjorde jobben sin, passet sauene i nattens stillhet, men plutselig var alt forandret. En engel dukket opp, og Herrens herlighet lyste opp himmelen. Bibelen sier at de ble skrekkslagne. Hvem ville ikke blitt det?

Men så kom ordene som så ofte dukker opp i julefortellingen: «Vær ikke redde.» Engelen brakte et budskap om gode nyheter, ikke for de mektige eller privilegerte, men for alle mennesker, med utgangspunkt i de som levde marginaliserte og i samfunnets ytterkant.

I dette øyeblikket kunne hyrden latt frykten stoppe dem. I stedet var deres reaksjon full av tro. De ventet ikke til de hadde alle svarene.

De lot ikke frykt eller usikkerhet holde dem tilbake. De gikk umiddelbart for å se hva Gud hadde gjort. Og etter å ha sett Jesus med egne øyne, delte de nyheten med glede.

Denne historien minner oss om at frykt er en naturlig del av livet, selv når Gud gjør noe godt. Men troen kan skinne gjennom frykten vår. Når vi velger å lytte til Guds stemme, når vi tar det neste skrittet i tillit, åpner vi oss for undring, glede og mening.

Hyrdene ble de første vitnene til Jesu fødsel, ikke fordi de var modige eller viktige, men fordi de valgte å reagere med tro.

Når frykten prøver å overvelde deg, hvordan kan du la troen skinne gjennom? Har du gode nyheter som Gud ber deg om å bringe inn i både ditt eget og andres liv?

Gud, hjelp ditt lys til å skinne gjennom min frykt i dag. Gi meg tro som driver meg fremover med håp og glede. Amen.

Når troen skinner gjennom frykten.

22. desember

Lukas 2,8-20, Jesaja 9,2, Jakob 2,5

Det var en helt vanlig natt for gjeterne – kald, stille, rutinemessig. Disse mennene ble ikke ansett som mektige eller viktige personer, bare ydmyke arbeidere som gjorde det de alltid hadde gjort. De passet på flokkene sine om natten. Så plutselig var alt forandret.

En himmel full av herlighet.
Engler med et budskap.
Et øyeblikk fylt av frykt.

Hyrdene var livredde, og det med god grunn! Dette var ikke noe de hadde forventet. Men engelens ord brøt gjennom panikken, ord vi ofte hører i Skriften: «Vær ikke redde.»

Det er den samme setningen som ble sagt til Sakarja, til Maria og til Josef. Gang på gang inviterer Gud oss til å gi slipp på frykten vår, for noe hellig er i ferd med å skje.

Gode nyheter om en stor glede for alle mennesker. Med skjelvende hender og bankende hjerter forlot hyrdene markene og skyndte seg for å se det som hadde hendt.

De ventet ikke til frykten hadde gått over eller sjokket hadde lagt seg – de satte av gårde.

Tro betyr ikke at vi aldri er redde. Det betyr at vi stoler nok på Gud til å gå videre uansett. Gjennom hele Skriften ser vi denne typen modig lydighet. Ester gikk til kongen vel vitende om at livet hennes var i fare. Daniel fortsatte å be selv da de sultne løvene ventet. Maria sa «ja» til Gud før hun visste hva det ville koste henne. Hver og en av dem møtte frykten, men troen lyste opp veien.

Disse ydmyke gjeterne minner oss om at frykt kan være en del av vår historie, men at det ikke trenger å være slutten på den. De forlot markene sine for å se hva som hadde skjedd og kom tilbake og priste Gud. De ble forandret for alltid.

Hva kan skje hvis vi, som dem, lar troen skinne gjennom frykten?

Holder frykt deg tilbake akkurat nå – og hvordan kan det se ut å ta et skritt videre likevel?

Gud av lys og håp, takk for at du møter oss i våre hverdagslige øyeblikk. I mine hverdagslige øyeblikk i dag, la min tro skinne sterkere enn min frykt, slik at jeg kan prise deg i alt jeg gjør. Amen.

Når troen skinner gjennom frykten.

23. desember

Lukas 2,8-20, 2. Korinterbrev 5,7

Da jeg var 21 år, hoppet jeg i strikk fra en bro over Kawarau-elven nær Queenstown på New Zealand. Før jeg tok spranget, ble et badehåndkle viklet rundt ankene mine med en enkel snor, og deretter ble strikken festet. «Er det alt?» spurte jeg. «Er det alt jeg trenger?» «Er det ikke mer?» Bare å hoppe? Jeg har aldri hatt større tillit til et badehåndkle enn jeg hadde den dagen!

Vi kan velge å oppleve selvpåført frykt gjennom spenningssøkende aktiviteter som bungeehopping. Oftest kommer frykten imidlertid uanmeldt, når vi minst venter den. Den trenger inn i de dypeste kroker av underbevisstheten vår, og fremkaller til tider noen av de sterkeste emosjonelle og fysiologiske reaksjoner. Men det er ikke bare negativt.

Frykt er en naturlig sikkerhetsmekanisme som noen ganger hindrer oss i å pådra oss unødvendig skade eller ulykke. Det er imidlertid vår reaksjon på frykt, i lys av vår tro, som er av stor betydning.

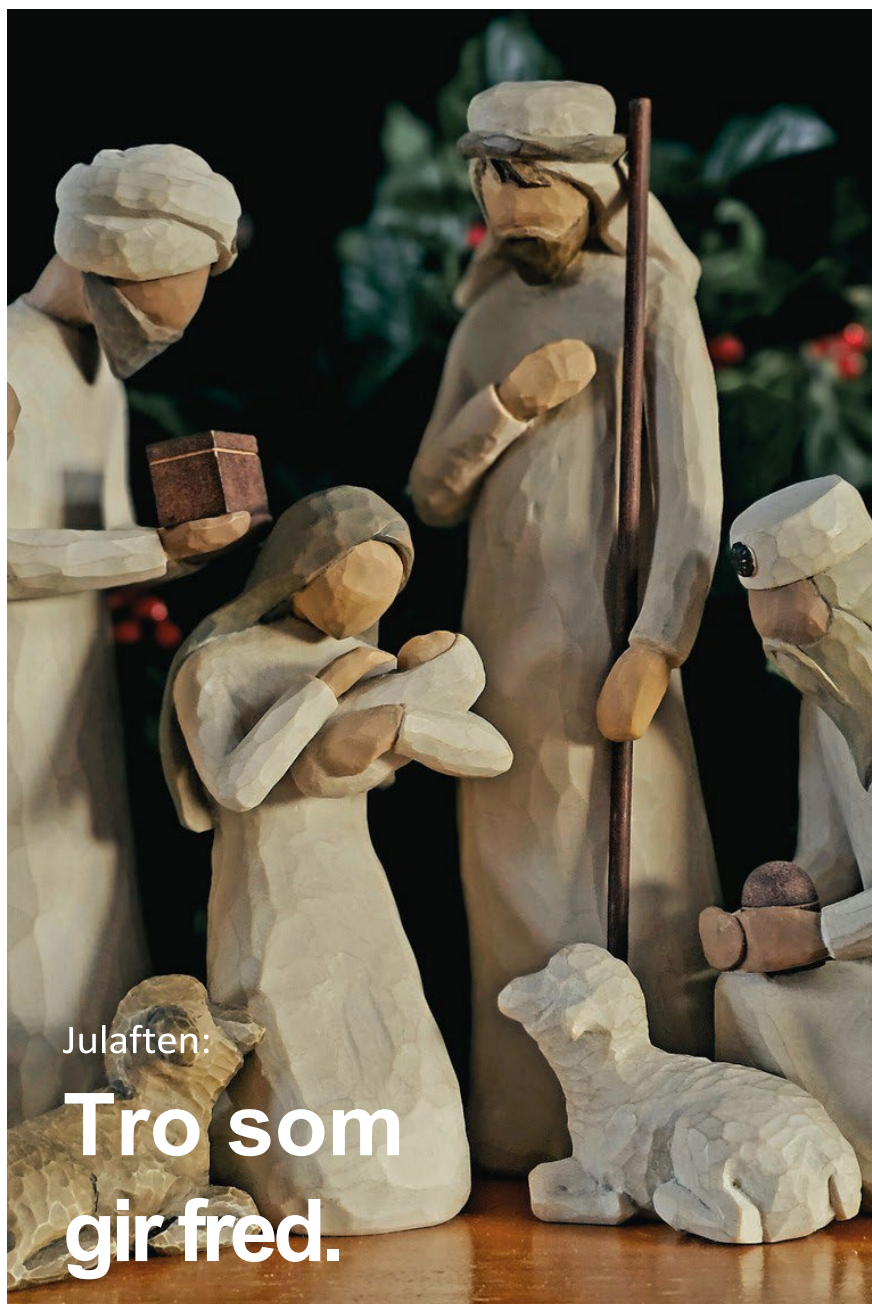
Hyrdene fikk plutselig selskap av en Herrens engel – som kom med gode nyheter som ville føre til stor glede for alle mennesker – og de ble livredde!

For å understreke poenget – og kanskje for å øke hyrdenes kollektive frykt – ble engelen forsterket av en stor skare av andre engler, og de priste Gud og sa: «Ære være Gud i det høyeste, og fred på jorden blant mennesker Gud har glede i!» (Lukas 2,14). Hva var hyrdenes reaksjon på denne overnaturlige opplevelsen? De svarte: «La oss gå til Betlehem for å se dette som har hendt, og som Herren har kunngjort for oss.» (Lukas 2,15).

Når det gjelder troens liv, kan vi noen ganger, akkurat som ved et strikkhopp, finne oss selv i å stille spørsmålene: «Er dette alt?» «Er det alt jeg trenger?» «Er det ikke mer enn dette?» Dette er spørsmål som kanskje er basert på forestillingen om at det må være noen form for tilleggskrav fra vår side, utover den troen vi har uttrykt på Jesus og den ufortjente nåden fra Gud som allerede er vist oss.

Faktisk er alt som gjenstår for oss å gjøre, å kontinuerlig ta et sprang i tro, ut av det ukjente og inn i det som Gud inviterer oss til hver dag, det som bare er mulig gjennom Kristi komme inn i vår verden – ekte kjærlighet blant oss.

Major Daniel Templeman Twells



Julaften:

**Tro som
gir fred.**

24. desember.

Jesaja 9,6, Johannes 14,27

På julaften feirer vi Jesu fødsel. Ikke bare som et barn i en krybbe, men som Frelseren som bringer fred til en verden full av frykt og fortvilelse. Lenge før korset og den tomme graven kom det lille barnet, svøpt og lagt i en krybbe. Jesus, Fredsfyrsten, ble menneske og tok bolig blant oss.

Mange år senere sa han til disiplene sine: «Fred etterlater jeg dere. Min fred gir jeg dere, ikke den fred som verden gir. La ikke hjertet bli grepet av angst og motløshet» (Johannes 14,27). Den freden Jesus tilbyr, er annerledes enn alt det verden kan gi. Den er ikke avhengig av omstendigheter eller at vi forstår alt. Det er en dyp, fast tillit til at Gud alltid er med oss, her og nå.

Julen fjerner ikke all frykt, men den minner oss om hvem vi bør sette vår lit til. Budskapet som begynte med «Vær ikke redde» er fortsatt det budskapet Gud gir oss i dag. Vi går ikke alene. Gud har kommet nær. Immanuel, Gud med oss, er en realitet i våre liv her og nå.

Å velge troen over frykten betyr å ønske Guds fred velkommen i våre hjerter. Det betyr å stole på at Jesus er til stede både i glede og i sorg, hans fred får forme våre liv, vårt håp og hvordan vi velger å møte verden omkring oss.

Hvilke bekymringer ønsker du å gi til Jesus i dag? Hvordan kan Guds fred hjelpe deg i dagene som ligger foran?

Jesus, takk for at du kom til vår verden og inn i mitt liv. Fyll meg med din fred i dag og hjelp meg å velge «troen over frykten» hver dag. Amen.



Denne serien inneholder refleksjoner skrevet av kommandør Patti Niemand og Ashleigh Pringle fra Frelsesarmeens internasjonale team for åndelig livsutvikling, samt gjesteskribenter fra hele verden. For mer informasjon om Frelsesarmeens internasjonale team for åndelig livsutvikling, besøk sar.my/spirituallife.

Tilgjengeliggjort på norsk av oberstløytnant Tone Gjeruldsen/Åndelig livs utvikling.
Sitatene fra Bibelen er hentet fra Bibel 2024 (Bibelselskapet).
Alle bilder er hentet fra pexels.com